

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **R. A. C.**
státní příslušnost Kubánská republika
t. č. v Pobytovém středisku Havířov, 735 64 Havířov, Na Kopci 5

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 6. 2020 č. j. OAM-1127/ZA-ZA11-P09-2019, ve věci mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zák. č. 325/1999 Sb. o azylu, ve znění pozdějších předpisů. Žalobce namítal, že splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu, neboť mu v případě návratu do země původu hrozí nebezpečí vážné újmy ze strany policie. Uvedl, že již byl dvakrát policií napaden, proto se obává o své zdraví a život. V této souvislosti namítal, že si žalovaný neobstaral žádné relevantní informace o tom, zda by mu byla poskytnuta pomoc ze strany příslušných státních orgánů v případě, že by se na ně obrátil. Z rozhodnutí žalovaného není ani nijak patrné, že by se žalovaný touto otázkou blíže zabýval, resp. zda tímto směrem vedl dokazování. Závěry žalovaného proto nejsou v tomto případě správné a napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Není třeba prokázat, že situace možná vyústí v persekuci. Je dostatečné, když se persekuce jeví jako odůvodněně možná. Žalobce dále namítal, že jeho napadení je značně bagatelizováno. Žalovaný bez zjevného důvodu zastává názor, že se proti takovému údajnému konání mohl bránit oficiální cestou. Tento závěr nemá oporu ve spise a neodpovídá situaci v zemi původu, kde přezkum činnosti bezpečnostních složek, zvláště ve věci méně majetných obyvatel, nefunguje. Závěry žalovaného o fungujících státních složkách postrádají odkaz na konkrétní zprávy, resp. na více zdrojů o zemi původu a působí tak spíše jako nepodložená domněnka žalovaného, tedy postup odporující zákonným požadavkům na správní řízení. Dle žalobce současnou společensko-politickou situaci na Kubě lze označit za minimálně znepokojivou. Je si vědom toho, že obecně špatný stav ochrany lidských práv v určitém státě není důvodem pro přiznání některé z forem mezinárodní ochrany státním příslušníkům tohoto státu. Nicméně s ohledem na individuální okolnosti jeho případu mohou tyto okolnosti mít přímý dopad na jeho hmotněprávní postavení v řízení o udělení mezinárodní ochrany.
2. Žalobce dále uvedl, že za zcela zásadní pochybení považuje skutečnost, že žalovaný opomněl při posuzování bezpečnosti návratu do země původu aplikovat odst.4, článek 4 Směrnice Rady 2011/95/EU, dle něhož skutečnost, že žadatel již byl pronásledován nebo utrpěl vážnou újmu, nebo byl vystaven přímým hrozbám pronásledování nebo způsobení vážné újmy, je závažným ukazatelem odůvodněnosti obav žadatele z pronásledování nebo reálného nebezpečí utrpění vážné újmy, neexistují-li závažné důvody domnívat se, že pronásledování nebo způsobení vážné újmy se již nebude opakovat. Žalobce zdůraznil, že z jeho výpovědi je přitom zcela zřejmé, že byl vystaven přímým hrozbám a fyzickému napadení. Žalovaný v žádném případě nepostavil najisto, že v případě jeho návratu do země původu nedojde k opakování prožitého pronásledování.
3. Za zcela mylný považuje žalobce závěr žalovaného, že žádost o udělení mezinárodní ochrany podal s jediným cílem, a to legalizovat svůj pobyt v České republice. Žalobce připustil, že by skutečně rád svůj pobyt na území ČR legalizoval a pracoval zde, avšak jeho primárním cílem bylo odjet ze země, kde čelil přímému psychickému nátlaku ze strany státního orgánu, fyzickému násilí a nevystavovat se tak dalšímu nebezpečí. Žalobce dále

vedl, že problematické lidskoprávní situaci na Kubě se dlouhodobě věnuje také česká lidskoprávní organizace Člověk v tísni. V současnosti má ve své databázi více jak 6 000 ověřených případů porušování lidských práv, přičemž ve většině případů se jedná o aktivity státních složek. Porušení spočívají zejména ve svévolném zadržování. Žalobce v žalobě rovněž citoval z konkrétních rozhodnutí Nejvyššího soudu, Městského soudu v Praze a Krajského soudu v Plzni.

4. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Konstatoval, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany je jeho obava z násilí ze strany policie a dále obecně špatná situace v oblasti dodržování lidských práv na Kubě. Žalovaný vyslovil názor, že při rozhodování vzal v úvahu všechny skutečnosti tvrzené žalobcem a přihlédl k nim a zároveň shromáždil dostupné adekvátní informace o situaci v zemi původu a vycházel z dostatečně širokého informačního základu. Odkázal dále na odůvodnění napadeného rozhodnutí, které dává odpověď na žalobní námitky, které jsou pouhým nesouhlasem a polemikou s odůvodněním napadeného rozhodnutí. K závěrům obsaženým v napadeném rozhodnutí dospěl na základě logických, objektivně podložených úvah, jež v odůvodnění odpovídajícím způsobem rozvedl. Rozhodnutí je dostatečně individualizováno a je přezkoumatelné, zákonné, věcně správné a netrpí vadami vytýkanými žalobcem.
5. Krajský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Soud přitom postupoval podle § 51 odst. 1 s. ř. s. a rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce se na výzvu soudu dle citovaného zákonného ustanovení ve stanovené lhůtě nevyjádřil a nesouhlas s projednáním věci bez nařízení jednání soudu nesdělil. Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
6. Z obsahu správního spisu bylo zjištěno, že řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo zahájeno žádostí žalobce ze dne 11. 12. 2019. V žádosti o udělení mezinárodní ochrany, v rámci údajů k podané žádosti a v pohovoru žalobce uvedl, že je státním občanem Kubánské republiky, kubánské národnosti, nemá žádné politické přesvědčení, není členem žádné politické strany ani hnutí a o politiku se nezajímá. V zemi původu bydlel naposledy v Havaně. Tam žije i jeho nezletilý syn se svou matkou. Z Kuby vycestoval letecky 14. 9. 2019 do Německa a odtud cestoval letecky do České republiky. Na území ČR vstoupil 15. 9. 2019. V České republice chtěl pracovat, a proto si vyřídil české pracovní vízum. S vyřízením víza, ani s vycestováním z vlasti neměl jakékoli potíže. Na Kubu se nechce vrátit kvůli policejnímu útlaku. Kuba je dle jeho vyjádření nesvobodný stát, kde jsou lidé pod policejní kontrolou, policie tam porušuje lidská práva. Na doplňující dotaz, co měl na mysli policejním útlakem, žalobce vysvětlil, že na Kubě je taková situace, že pokud se nějakým policistům člověk nelíbí, tak ho mohou i fyzicky napadnout. Také vyžadují peníze pro vlastní potřebu. Sdělil, že i jeho napadli policisté a to dvakrát. Poprvé v r. 2016. Tehdy seděl na chodníku před jejich domem se sousedy, načež přišli policisté a z toho chodníku je vyhnali kopanci a obuškem. Podruhé a naposledy byl napaden policisty někdy v červenci 2018. Tehdy šel se známými po ulici, bylo jich asi 6 a policie je opět bezdůvodně začala napadat. S žádostí o pomoc se na nikoho neobrátil. Ani si na postup policie nikde

nestěžoval. Uvedl, že policie má vždy pravdu a stížností by se nic nevyřešilo. Žádné jiné konkrétní problémy se státními či bezpečnostními orgány ve své vlasti neměl. Popřel, že by v zemi původu měl před odjezdem nějaké jiné potíže. Na opětovný dotaz, proč se nechce na Kubu vrátit, žalobce odpověděl, že přesto, že ve vlasti neměl mimo výše uvedeného, žádné jiné potíže, nechce se vrátit, protože je tam obecně špatná situace, společenské prostředí není dobré a lidé jsou neustále režimem utlačováni. Na dotaz proč o mezinárodní ochranu v České republice požádal až nyní, když přicestoval již 15. 9. 2019, žalobce odpověděl, že zde měl pracovní závazky, které chtěl splnit. Na dotaz jaká by bylo jeho situace v případě návratu do vlasti, žalobce odpověděl, že přesně neví, ale je možné, že by mohl mít nějaké problémy z důvodu překročení pobytu v zahraničí a mohli by s ním špatně zacházet. Konkrétní důvod pro tuto domněnku nemá, dodal, že je to jeho názor. V České republice chce zůstat, chce zde žít a pracovat. Nemá žádné zdravotní problémy.

7. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany je jeho obava z násilí ze strany policie a dále obecně špatná situace v oblasti dodržování lidských práv na Kubě.
8. Ve správním spise jsou založeny informace o zemi původu, ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Kubě. Žalovaný konkrétně vycházel z Informace MZV ČR č. j. 139413-6/2019-Lptp, ze dne 3. 1. 2020, z Informace OAMP-Kuba: Bezpečnostní a politická situace v zemi, ze dne 3. 9. 2019, z Konzulární informace Velvyslanectví Kubánské republiky v ČR, Konzulární služby pro Kubánské občany, uložené na internetu dne 3. 9. 2019, dále z úředního věstníku Kubánské republiky, Ministerstvo spravedlnosti, ze dne 16. 10. 2012, Zákon o migraci, ze dne 20. 9. 1976, v novelizovaném znění, Prováděcí předpisy k zákonu o migraci, ze dne 19. 7. 1978, v novelizovaném znění.
9. Dne 22. 6. 2020 byla žalobci dána možnost seznámit se s podklady rozhodnutí výše uvedenými, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí či vyjádřit námitky proti zdrojům informací a způsobu jejich využití. Žalobce této možnosti využil, seznámil se s obsahem Konzulární informace Velvyslanectví Kubánské republiky v ČR a po jejím přečtení uvedl, že obsah tohoto materiálu už je mu znám z dřívějšíka. S ostatními podklady se seznámit nechťel, nenavrl žádné další podklady pro rozhodnutí. K možnosti uvést nějaké skutečnosti nebo nové informace, které by správní orgán měl vzít v úvahu při posuzování jeho žádosti o mezinárodní ochranu, žalobce uvedl, že policie Kubánské republiky má k občanům stále takový přístup, že zneužívá své moci a je represivní. Situace je stále horší a horší, týrají lidi a on tak má strach o svůj život. Bojí se vrátit na Kubu. Není tam svoboda projevu, dokonce zákon, myslí si, že má č. 70, zakazuje cokoli publikovat veřejně na sociálních sítích a když někdo něco umístí na internet nebo natočí, jedná se o trestný čin. I za to, že lidé něco vyfotí mobilním telefonem, mohou dostat pokutu nebo jim je telefon zabaven.
10. Krajský soud především dospěl k závěru, že žalovaný zjistil skutkový stav v potřebném rozsahu, obstaral si dostatek informací potřebných k vydání rozhodnutí. Shromážděné informace ohledně politické, bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Kubě, soud považuje za zcela dostatečné a přiměřeně aktuální k datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí, stejně tak i ty které se týkají situace osob vracejících se po dlouhodobém

pobytu v zahraničí zpět do vlasti a osob, které se vrátily do vlasti poté, co v zahraničí byly neúspěšnými žadateli o mezinárodní ochranu. Rozhodnutí žalovaného je podrobně odůvodněno, zabývá se všemi žalobcem tvrzenými skutečnostmi, žalovaný se zabýval i příslušnou kubánskou migrační legislativou ve vztahu k možnosti občanů Kuby opouštět svoji zemi a opětovně se tam navracet. Za tímto účelem si správní orgán obstaral příslušné migrační předpisy, konkrétně konzulární informace Zastupitelského úřadu Kuby v ČR, rovněž informace od Ministerstva zahraničních věcí ČR, zastupitelského úřadu v Havaně, přičemž dospěl k závěru, že z těchto podkladů plyne, že nová právní úprava rozšířila možnosti kubánských občanů cestovat do zahraničí, nové znění migračního zákona je ze strany kubánských orgánů ve většině případů respektováno, k nedodržování příslušných ustanovení migračního zákona či k jejich svévolnému výkladu dochází pouze v případech tzv. „regulovaných“ osob, tedy vybraných občanských aktivistů a nezávislých novinářů (pozn. soudu – žalobce takovouto osobou není), počet takových případů ovšem není příliš vysoký. MZV ČR neneviduje žádný případ postihu ze strany státních orgánů či nebezpečí ze strany soukromých osob neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu v zahraničí, kteří se vrátí do vlasti, rovněž nemá žádnou informaci o tom, že by docházelo k systematickému znevýhodňování či diskriminaci ze strany státních orgánů těchto osob. Zastupitelský úřad v Havaně nemá ani žádné informace o tom, že by tyto osoby kubánské orgány v zahraničí systematicky sledovaly v souvislosti s jejich případných podáním žádosti o mezinárodní ochranu. Pokud občan bez příslušných povolení zůstane v zahraničí déle než 2 roky a stane se „emigrantem“, ztratí samozřejmě přístup k sociálnímu a zdravotnímu systému, jakož i jiná občanská práva, ta ale může repatriací opětovně získat (str. 8 napadeného rozhodnutí). Veškeré závěry žalovaný řádně odůvodnil a podložil výše uvedenými podklady.

11. Soud považuje za nedůvodnou i námitku žalobce, že splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Podle tohoto ustanovení se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Podle odst. 2 citovaného zákonného ustanovení se za vážnou újmu považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
12. Z výpovědi žalobce nebyly zjištěny dle názoru soudu žádné důvody, které by nasvědčovaly nebezpečí vážné újmy v případě návratu žalobce do země původu. Z tvrzení žalobce uplatněných v průběhu správního řízení a s přihlédnutím k obsahu podkladů pro rozhodnutí o zemi původu žalobce nevyplývala žádná skutečnost, pro kterou by žalobci hrozilo uložení či vykonání trestu smrti, či že by v případě jeho návratu existovalo reálné nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání ve smyslu citovaného § 14a odst. 2 zákona o azylu. Žalobce žádné vážné problémy se státními orgány Kuby neměl. Kromě dvou údajných incidentů s napadením ze strany policie v letech 2016 a

2018, která žalobce sám výslovně označil jako napadení bezdůvodná, žalobce neměl ve své vlasti jakékoliv problémy s tamními státními orgány či bezpečnostními složkami, navíc jak uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí v rovině mučení či nelidského a ponižujícího zacházení, nebo že by tam byl například trestně stíhán. Soud souhlasí s žalovaným, že z judikatury Evropského soudu pro lidská práva mj. vyplývá, že pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení článku 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv. Aby bylo možné pokládat trest za „ponižující“ a aplikovat na něj článek 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, musí ponížení a pokoření, které jej provázejí, dosáhnout mimořádného stupně úrovně, jejíž ohodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu. Soud souhlasí s žalovaným, že doplňkovou ochranu lze v případě nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu shledat pouze tam, kde je takové nebezpečí reálné, skutečné a bezprostředně existující, nikoli tam, kde vůbec nastat nemusí či může nastat jedině v případě přidružení se jiných okolností, kumulací různých neočekávaných situací nebo výskytu skutečností, které dosud nelze dopředu předjímat. Co se týká žalobcem tvrzených dvou bezdůvodných napadení policií v r. 2016 a 2018, žalovaný správně uvedl, že žalobce se rozhodl vlast opustit teprve v červnu 2019, což svědčí o tom, že jeho údajné problémy s policií nebyly skutečným důvodem odchodu z vlasti. Nelze pominout ani to, že žalobce opakovaně uvedl, že do České republiky přijel za prací, na otázku, proč o mezinárodní ochranu požádal až 11. 12. 2019, ačkoliv do České republiky přicestoval již 15. 9. 2019 odpověděl, že chtěl nejprve splnit své pracovní závazky, což zcela jednoznačně svědčí pro závěr, že důvody odchodu žalobce z vlasti byly primárně ekonomického charakteru a jak přiléhavě uvedl žalovaný, jednalo se spíše o předem naplánované rozhodnutí, než o útěk před konkrétními problémy ve vlasti. Obě žalobcem tvrzená napadení jím výslovně označená za bezdůvodná, žalobce ponechal bez jakékoli reakce, na postup policie si nestěžoval, a to přes to, že jak sám uvedl žádné problémy se státními či bezpečnostními orgány své země nikdy, vyjma těch dvou případů neměl. Soud souhlasí rovněž se závěry žalovaného ohledně tvrzení žalobce, že by mohl mít z důvodu překročení pobytu v zahraničí blíže nespecifikované problémy a mohlo by s ním být špatně zacházeno, že se jedná o pouhé spekulace žalobce ničím nepodložené a subjektivní domněnky. Je nutno zdůraznit, že žalobce vycestoval z vlasti zcela legálně s platným cestovním dokladem, s vízem přes oficiální hraniční přechod. Jak již výše uvedeno žalovaný se zabýval kubánskou migrační legislativou ve vztahu k možnosti občanů Kuby opouštět svoji zemi a opětovně se tam vracet, detailně se zabýval i situací osob, které se navrátily do vlasti poté, co neúspěšně žádaly v zahraničí o mezinárodní ochranu. Soud odkazuje na závěry žalovaného na str. 8 napadeného rozhodnutí, neboť se s nimi zcela ztotožňuje. Soud shodně jako žalovaný dospěl k závěru, že nebyla zjištěna přiměřená pravděpodobnost, že by žalobce byl po návratu do země původu uvězněn nebo že by u něho bylo dáno reálné nebezpečí nelidského a ponižujícího zacházení v důsledku skutečnosti, že je v současné situaci v postavení žadatele o azyl. Žalobce žádnou konkrétní individualizovanou relevantní hrozbu nezmínil. Nepředložil ani žádné dokumenty, které by informace shromážděné žalovaným vyvracely. Soud souhlasí rovněž s žalovaným, že případné vycestování žalobce s ohledem na informace o zemi původu a skutečnosti sdělené žalobcem nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky České republiky. Ze všech výše uvedených informací plyne, že žalobci, který nebyl v zemi původu jakkoliv politicky aktivní a žádné problémy se státními orgány v zemi původu nikdy neměl (vyjma žalobcem tvrzených dvou bezdůvodných napadení policií), nehrozí při návratu do země původu negativní následky spojené s jeho pobytem na území České republiky.

- 13.Soud uzavírá, že neshledal vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, rozhodnutí žalovaného bylo vydání v souladu se zákonem, proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
- 14.O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 24.09.2020

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně